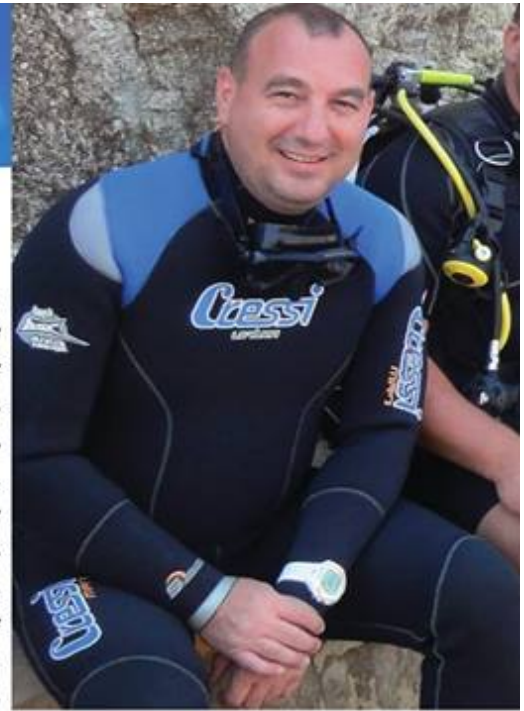

Lunca Tamás Lunca Tamás

Clubul de scufundări "Nautilus" din Oradea vă oferă, nu numai un brevet și o diplomă, ci și un anturaj în care te poți regăsi și integra. Lunca Tamás, unul dintre membrii fondatori ai acestui club, a combinat perfect viața profesională cu pasiunea. Fascinat de lumea submarină, el dorește să împărtășească orădenilor fascinația pentru o lume nouă, plină de culoare și, uneori de adrenalină – lumea sub-acvatică. "Nu trebuie să uităm nicio clipă că în adâncuri, nu tu ești șeful! Sub apă ești cu totul subordonat acesteia și legilor ei și pentru a te scufunda în siguranță, este nevoie să-ți însușești o bază de cunoștințe pe care, ulterior, poți să o construiești." Una dintre cele mai frumoase momente din viața de scafandru a lui Lunca, a fost întâlnirea cu rechinii în Mexic. El este de părere că "Nautilus nu este doar un simplu club, ci o mare familie".

Rep.: Când și cum a început pasiunea pentru scufundări?

L.T.: Se cunoaște faptul că primele cursuri de scufundări organizate pentru obținerea brevetului de scafandru autonom a avut loc în 1959, în cadrul Y.M.C.A., o școală americană, până la această dată mediul subacvatic fiind accesibil numai pentru scufundătorii profesioniști (militari, cercetători). Scufundările militare erau folosite ca și tehnici de luptă. Așa am intrat și eu în lumea scufundărilor, datorită profesiei mele de pompier, eu fiind scafandru salvator și recuperator în cadrul Inspectoratului pentru situații de Urgență Crișana al județului Bihor. Ulterior am înființat primul club de scufundări din zona de vest a țării – Nautilus. Ideea înființării acestui club a fost aceea de a-i uni pe toți iubitorii mediului subacvatic, cei cu spirit aventurier și pasionați de călătorii din toată țara.

Rep.: Acest gen de activitate este considerat sport?

L.T.: Cu toate că se organizează competiții în cadrul diferitelor ramuri ale scufundării, eu consider scufundările de agrement ca fiind ceva recreațional, unde „targetul” este savurarea mediului subacvatic și nu doborârea recordurilor personale.

Rep.: Tu unde ai urmat cursurile?

L.T.: Primul nivel l-am absolvit în cadrul unui

proiect de colaborare cu pompierii din Ungaria, iar ulterior m-am perfecționat până la nivelul de structuri în scufundări.

Rep.: Ce anume te atrage la această activitate?

L.T.: Explorarea vieții subacvatice reprezintă pentru mine un refugiu din viața agitată de zi cu zi. În timpul scufundărilor mă relaxez la maxim, într-o liniște deplină.

Rep.: Care este echipamentul de care ai nevoie?

L.P.: Echipamentul de bază constă dintr-un aparat de respirat, vestă, butelie cu aer comprimat, costum de neopren, labe de înot și mască. Acesta poate fi completat cu diverse accesorii ca de exemplu: cuțit, lanternă, balize de semnalizare, computer de scafandru, etc.

Rep.: O investiție în cursuri și echipament este costisitoare?

L.T.: Dacă ar fi să compar cu schiul, care este destul de popular, se poate ajunge aproximativ la aceleași costuri, diferența constând în obligativitatea absolvirii cursului.

Rep.: Ce anume se învață în cadrul unui curs?

L.T.: Cursul este structurat astfel: 3 ședințe – „Curs de scufundări” (teorie), 3 ședințe – „Curs de scufundări” – bazin/ piscină (ansamblarea echipamentului de scufundare, respirație sub apă

prin detentor, golirea măștii de apă, însușirea flotabilității, dezechiparea și echiparea sub apă, iar în cadrul ultimelor 3 ședințe se învață coroborarea controlată, egalizarea presiunii din urechea medie și menținerea flotabilității. Iată de ce, scufundările necesită o pregătire aparte. Important de știut este faptul că după absolvire se obține un brevet valabil internațional, dar și un anturaj cu care ulterior cursanții se pot bucura de această pasiune.

Rep.: Există persoane interesate de scufundări?

L.T.: Având în vedere numărul membrilor clubului care a depășit 680 de persoane, consider că această ramură prezintă un interes deosebit.

Rep.: Ți aduci aminte de prima scufundare a ta?

L.T.: Prima mea scufundare care a fost și examenul de absolvire a fost într-un aven de 35m în Slovacia, în luna februarie, când temperatura apei nu a depășit 9 grade, iar vizibilitatea era până la 5 m. Au fost momente greu de uitat, condițiile de scufundare fiind nu foarte prietenoase, dar aceasta a fost partea cea mai interesantă din pregătirea pentru intervențiile dificile care aveau să urmeze în cariera mea de pompier.

Rep.: Care este cea mai reușită scufundare a ta?

L.T.: Cele mai reușite scufundări sunt cele din cadrul misiunilor de căutare/degajare persoane dispărute sub apă, atunci când îmi îndeplinesc obiectul cu succes.

Rep.: Care este locul unde ai vrea să faci o scufundare, dar nu ai ajuns încă?

L.T.: Deși am avut ocazia să mă scufund în foarte multe locuri frumoase din lume, îmi doresc foarte mult să ajung pe Insula Cocos de lângă Costa Rica, care este o rezervație naturală de 40 de ani, unde ai posibilitatea „să vâneze” împreună cu rechinii.

Rep.: Ți place să lucrezi cu copiii? De la ce vârstă au voie să se scufunde și în ce condiții? Au o limită de adâncime?

L.T.: Să lucrez cu copiii este o provocare și o satisfacție în același timp. Ei pot să facă scufundări de la vârsta de 10 ani, iar în urma absolvirii vor avea dreptul să se scufunde până la o adâncime de 12 m.

Rep.: Care este cea mai mare reușită a ta pe plan profesional? Dar personal?

L.T.: Am participat la concursuri pompieristice, atât individual, cât și cu echipa, iar cel mai bun rezultat a fost locul I la faza națională., iar pe plan personal mă simt împlinit datorită familiei pe care mi-am întemeiat-o și spun cu mândrie că băiatul meu, care are 11 ani, se pare că dorește să-mi calce pe urme.

Rep.: Ce înseamnă „Nautilus” și cine a venit cu ideea acestui nume?

L.T.: Nautilus este renumitul submarin al Căpitanului Nemo, din romanul „20.000 de leghe sub mări” de Jules Verne, iar ideea a fost a mea. Am căutat similitudini cu viața sub-acvatică.

Rep.: Cum arată lumea de sub apă?

L.T.: Viața ascunsă din lumea submarină este foarte variată. Poate fi colorată, caldă sau rece, liniștită sau plină de adrenalină, în funcție de adâncime. Eu prefer adâncimile mari, unde vin prădătorii, în special rechinii.

Rep.: Nu ți-e teamă când ești sub apă?

L.T.: La experiența acumulată, cu peste 1000 de scufundări, nu se mai pune problema de frică...

Rep.: Care este cea mai fascinantă amintire de sub ape?

L.T.: ...prima întâlnire cu rechinul.

Rep.: Ai putea descrie scuba-divingul într-un cuvânt?

L.T.: Dependță.

Rep.: Un cuvânt pentru orădeni...

L.T.: Dacă credeți că ați omis ceva din viața voastră, ceva ce ar trebui încercat, vă aștept cu drag la „bordul Nautilus”, unde puteți „gusta” puțin din lumea fantastică a scufundărilor.

Claudia Teodora Ignat